

[Anna Westergaard.]

om fortsat tilbageholdelse indbragt for retten, og at retten eventuelt kun bør bestemme fortsat tilbageholdelse i et i dens kendelse angivet tidsrum, og endelig om nedsættelse af fristen fra 14 til 10 dage for varigheden af hensættelsen, under hvilken han ikke kan bringe sagen for retten, betyder rimelig beskyttelse af og et humanit hensyn til den pågældende.

Af de af folketinget foretagne ændringer i lovforslaget om pas til danske statsborgere vil jeg særlig fremhæve den nye affattelse af § 2, stk. 2, der sigter til fremskyndelse af visse sager vedrørende politiets bemyndigelse til at nægte udstedelse af pas. Overhovedet kan vi fra vor side give tilslutning til den tendens, der har givet sig udtryk i, at man har begrænset politiets ret til at nægte pasudstedelse eller inddrage pas, således som det også fremgår af bemærkningerne til det i folketinget fremsatte lovforslag.

De såkaldte hotelsedler er der vist egentlig talt tilstrækkeligt om; de har unægtelig været et kraftigt irritationsmoment. Jeg vil dog i retfærdighedens interesse pege på den formildende omstændighed, at der fremtidig kun skal opgives navn, stilling og bopæl, så man slipper for den tidligere krævede lange søforklaring om fødselsår, fødselsdag, fødested og sidste opholdssted. Det er dog altid en forbedring.

De to love er udprægede bemyndigelseslove, men det er efter forholdenes art uundgåeligt og også naturligt. Selve lovforslagene foregriber formentlig intet med hensyn til en eventuel ændring af pasforholdene mellem de nordiske lande indbyrdes, og forhåbentlig kan der her snart gennemføres en tilfredsstillende ordning.

Mit parti kan give tilslutning til begge lovforslagene, som vi anbefaler gennemført også i dette høre ting.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg vil gerne takke for den velvillige modtagelse, de to lovforslag har fået.

Forsåvidt angår de rejste spørgsmål vedrørende viseringsreglerne, skal jeg kun bemærke, at det naturligvis er underforstået, at justitsministeriet og udenrigsministeriet — som er med i disse forhandlinger — altid søger at få nedsat gebyrerne så meget som muligt. Det kan på den anden side være praktisk, at justitsministeren har beføjelse til at forhøje — eventuelt nedsætte —, hvis det af rent taktiske grunde er hensigtsmæssigt at foreslå en ændring, som det pågældende land tvinger os til. Justitsministeriet

er bekendt med, at navnlig spørgsmålet om visum for rejser til Tyskland og rejser fra Tyskland har voldt vanskeligheder, men så længe Vesttyskland ikke har været beføjet til at forhandle om visumreglernes ændring, har det været meget vanskeligt for os at trænge igennem med synspunkter om lavere visumgebyrer. Spørgsmålet er imidlertid til stadighed under overvejelse, og vi søger at gøre vort til at få gebyrerne nedsat så meget som muligt.

Vedrørende den nordiske pasfrihed kan jeg oplyse, at regeringen, som det vil være bekendt, er gået ind for pasfrihed mellem de nordiske lande. Det, der står tilbage, er i og for sig alene, at de svenske myndigheder skulle beramme et møde, på hvilket man kunne lægge sidste hånd på værket. Der mangler en aftale mellem de lande, der er med i pasfrihedsordningen, om tilbagetagelse af flygtninge og andre uønskede personer, som i ly af pasfriheden kommer over til et andet nordisk land. Det skulle ikke være synderlig vanskeligt, i hvert fald ikke fra dansk side, at træffe en sådan aftale, idet vi har gjort os klart, hvorledes den efter vor mening skal være; en tilsvarende ordning har således været gældende mellem Danmark og Sverige tidligere, såvidt jeg husker i 1938. Vi afventer som sagt kun en meddelelse fra Sverige, som var det land, der tog initiativet på dette område. Det er på den anden side bekendt for os, at Sverige har ønsket at afvente de andre nordiske landes stilling til sagen, og det må vi nok finde os i, da Sverige er indbyderen.

Det har glædet mig at høre, at det ærede medlem hr. Bjerre er tilfreds med loven. Netop den omstændighed, at en politimand er interesseret i, at disse spørgsmål kan få deres endelige afgørelse ved domstolene, synes jeg må hilse med glæde.

Når jeg er gået med til, at ordene „efter beslutning“ skulle udgå af lovforslagets §§ 5 og 6, er det, fordi jeg mener, de ikke har nogen betydning. Forsåvidt angår justitsministeriets bestemmelse om udvisning, vil det rent faktisk ligge sådan, at en sag af den art vil blive forelagt justitsministeren personlig til afgørelse eller til resolution, som man siger i ministeriet, og administrationens afgørelser i dette land er jo formløse, så man i og for sig kan kalde det en beslutning eller resolution, ligesom man vil.

Jeg føler mig ikke meget fristet til at sige noget om hotelsedlerne. Det ærede medlem nævnte tilfældet Riisager fra Horsens, hvor man slap så let igennem. Jeg skal kun tilføje, at ifølge avismeddelelser går det mindre nemt i Vejle, hvor sidste år 16 blev anholdt